

ظهیر فاریابی

ظهیر فاریابی در فاصله سالهای ۵۲۸ تا ۵۳۲ هق در فاریاب نزدیک بلخ به دنیا آمد. در ابتدای جوانی به نیشابور رفت و به کسب علوم و اطلاعات مختلف علمی و ادبی پرداخت. او در ابتدا به مدح بزرگان و سلاطین می‌پرداخت اما در اواخر عمر ترک ملازمت سلاطین گفت و به طاعت و علم مشغول شد، و تا پایان عمر در تبریز سکونت داشت. او به سال ۵۹۸ در تبریز درگذشت، مقبره او در سرخاب تبریز واقع است.

چند گوئی سرگذشت دل بگو؟ کار دل اکنون گذشت، از سرگذشت

ظهیر فاریابی از شاعران استاد و سخنسرایان بلیغ پایان قرن ششم و یکی از بزرگان قصیده و غزل است که در تحول غزل نقش مهمی داشته است. بعد از ظهیر، ناقدان سخن درباره او چندان مبالغه کردند که حتی وی را برتر از انوری دانستند. در حقیقت او دنباله‌روی از روشن انوری و پیروان او را پیش گرفته و به کمال رسانده است. سخن ظهیر روان و پر از معانی دقیق و در عین حال استوار و فصیح، و دارای معانی و الفاظ صریح می‌باشد. خواننده دیوان او جز در چند مورد محدود، کمتر به موارد پیچیده و منبه‌های خود را به دست نمی‌آورد. او در عین اینکه به ردیفهای مشکل روى آورده، سخنی روان دارد و ردیفها مغلوب قدرت بیانش هستند. توانایی ظهیر در مدح بسیار است و